

Igehirdetési előkészítő
a Hajdú-Szabolcsi Evangélikus Egyházmegye
LMK ülésére

Nyíregyháza, Emmaus
2013. december 11.

Karácsony I. ünnepe

Alapige: Jn 1,1-13 (Oltári ige: Tit 2,11-14, ill. Mik 5,1-4a)

Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, és a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem tanúskodnia kellett a világosságról. Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, eljött volt a világba. A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik azonban befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; akik nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης· οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσιν δι’ αὐτοῦ. Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ’ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρῶς ἀλλ’ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben az Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Ezekkel a felséges szavakkal kezdődik a „negyedik” evangélium. **János nem a „kis Jézusról” beszél.** Evangéliumának a **prológusa** arról tesz bizonyosságot, hogy **kicsoda AZ, aki emberré lett!** Nem arról kezd beszámolni, hogy mi történt „az idő teljességében” (vö. Gal 4,4), hanem azt mutatja meg: ki (volt) valójában a názáreti Jézus **„minden idő előtt”** (vö. Niceai hitvallás!). Amikor **Krisztus személyének a titkáról** vallani kell, az emberi szó olyan gyatrának bizonyul (hiszen az idő fölöttiről is csak idői fogalmakkal tudunk szólni), és mégis kifejezheti a lényegét, hogy **kicsoda Jézus.**

Az evangélium vége felé olvasunk arról: *Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében* (Jn 20,31). János evangéliumának ez a csodálatos prológusa is **ezért van megírva.** Nem azért, hogy valami elvont dogmatikai tanítást adjon nekünk, hanem azért, mert **másképpen nem lehet életünk, csak vele,** aki a testté lett Ige: *Akié a Fiú, azé az élet, akiben pedig nincs az Isten Fia, az élet sincs meg abban* (1Jn 5,12).

A teremtéstörténethez, a Biblia legelső mondataihoz nyúl vissza János: *Kezdetben* (בְּרֵאשִׁית – év ἀρχῆς) *teremtette Isten az eget és a földet. És a föld lett kietlen és puszta, és sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek felett. És mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság* (1Móz 1,1–3). **Isten kimondta az Ő tulajdon szavát:** így kezdett el lenni mindaz, ami lett. **Istenben, Istennél, Istenhez tartozóan** (πρὸς τὸν θεόν) **volt ez a teremő**, mindeneket **összhangba rendező szó** (ὁ λόγος), és „amikor” **kimondta**, úgy és az által **kezdett lenni** mindaz, ami lett. Ő azonban, aki **az Isten szava: nem lett**, hanem **volt!** Számunkra is egyértelmű a **különbség** (éppúgy, mint a görög nyelvben) aközött, hogy „volt” (ἦν) és aközött, hogy „lett” (ἐγένετο, ill. γέγονεν). **Az Ige nem lett, ő volt; és Ő maga a kezdet!** Az Ószövetségben, Ézsaiás könyvében, JHVH / az ÚR kijelentéseként olvassuk: *Én vagyok az első, és az utolsó* (Ézs 44,6). Az Újszövetségben pedig Jézus Krisztusnak az önmagáról adott kijelentéseként találjuk: *Én vagyok az első és az utolsó* (Jel 1,17); *az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég* (Jel 22,13). **Vele kezdődik, és vele végződik minden.** Ezért **kikerülhetetlen** mindenki számára az a **Jézus, aki megjelent itt**, térben és időben, aki néhány évtizedecskét élt itt az emberi történelemben, keresztre feszítve halt meg, de föl is támadott!

Ő **nem teremtmény**, még csak nem is „első teremtmény”. Belealázkodott a **teremtményi létformánkba megváltásunkért**, de lényének éppen az a titka, hogy **Ő a lényegében Isten**. Igen, jól fogalmazták meg az ógyházi atyák – a tévtanításokkal szemben – a hitvallást: **Jézus Krisztus egylényegű az Atyával**. Nem „egy isten” a sokféle „isten” között, hanem **az Istenből való Isten!** Ő volt kezdetben az Istennél: senki más és semmi más, csak Ő, a **teremő Ige**.

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.

Jézus nélkül nem lehet az embernek élete, és nélküle csak a sötétség foglyai lehetünk. Jézusban van **az élet értelme, titka, lehetősége** minden egyes ember számára. Ennek éppen az az alapja, hogy minden általa lett, ami létrejött: ezért **mindenhez köze és joga van**, ami csak létezik égen és földön. Sokszor alapvetően hiányzik ennek a megértése, még magukat keresztyénnek valló emberek gondolkodásából is! *Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn* – idézhetem Pál apostol bizonyágtételéből is (Kol 1,16.17). **Ő az élet igéje, és ő maga a világosság.** És minden más, teremtetett világosság is ő általa lett. Ezt tántoríthatatlanul hinni nem elméleti kérdés, hanem életkérdés mindegyikünknek.

Mert itt nemcsak arról van szó, hogy emberek hogyan vallottak Jézusról, hanem arról, hogy **Jézus maga mit nyilatkoztatott ki magáról!** Ez az Ő abszolút, **feltétlen igénye**, hogy **benne az Isten** jelent meg! Ő maga mondja el: *ahogyan az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában* (Jn 5,26). Nekünk nincs önmagunkban életünk. Egyetlen teremtménynek sincs önmagában élete, hanem csak a Teremőjétől függően. Akinek önmagában van élete, az a Teremő! *Én és az Atya egy vagyunk* (Jn 10,30) – mondja Jézus. *És az az Atyának akarata, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. És aki nem tiszteli a Fiút, az Atyát sem tiszteli, aki őt elküldte* (Jn 5,23). Ezért **nem lehet Istent másképpen megismerni és imádni**, csak úgy, **ha imádom a Fiút**. *Aki pedig tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem* (1Jn 2,23). És ez az *antikrisztus lelke* (1Jn 4,3). Ahol tagadják az Úr Jézus istenségét, ott nem lehet igazi Krisztus-ismeret, nem lehet keresztyén hit, új élet és üdvösség.

A világosság a sötétségben fénylik, és a sötétség nem fogadta be.

A mondat első felében nem érzünk semmi különöset: **a világosság fénylik** – megszoktuk, hogy így van. Miért kell ezt kijelenteni? Ha pl. egy helyiségben sötét van, és meggyújtunk egy gyertyát: ott, ahol a gyertya lángja elkezd világítani, oszlik a sötétség. **A sötétségnek meg kell hátrálnia ott, ahol világítani kezd a fény.** Olyan egyszerű, de olyan óriási horderejű kijelentés ez mégis. Emberek, akik a sötétségben vagytok, Istentől elzárva, úgy jöttetek már a világra, és a halál árnyéka borul rátok, halljátok meg: a világosság fénylik! És ahova a világosság behatol, ott szünnie kell a sötétségnek!

Hogy van ez mégis, hogy *a sötétség nem fogadta be*? Nagyon érdekes itt az eredeti szó, kicsit eltér attól a másik hasonló szótól, amely azt fejezi ki néhány verssel később, hogy mit jelent befogadni az Úr Jézust, és hogy az *övei nem fogadták be*. Itt egy olyan kifejezés áll (οὐ κατέλαβεν), ami inkább azt jelenti első rendben, hogy **a világosságot a sötétség nem vette a hatalmába**. Igen, mert ahova a világosság behatol, ott nem maradhat a sötétség. A sötétség **nem foghatja le** a világosságot. Istennek értünk emberré lett Fiát, **a testté lett Igét kilökhette** magából a világ, végül **keresztre lehetett feszíteni, de a világosságot nem lehetett megsemmisíteni**. Enyészhetetlen élet erejénél fogva tört elő **a halálból is újra Ő** (vö. Zsid 7,16b).

Ugyanakkor az az értelem is valóban benne rejlik ebben a bizonyos szóban, hogy a sötétség **nem fogadta be**: a sötétség **be tud zárkózni** magába, és **kizárja a világosságot!**

Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem tanúskodnia kellett a világosságról.

Egészen pontosan: „**lett**” (ἐγένετο!) egy ember, akit Isten küldött. Azokat küldi így az Úr, akik az Ő emberei, szolgálói „**lettek**”, elhívó szava által. A küldöttek sorában **Keresztelő János** olyan **ember**, aki különleges feladatra **küldetett el** (ἀπεσταλμένος) **Istentől**: azért, hogy **tanúskodjon** (μαρτυρήσῃ) **a világosságról!** Jézus maga mondja róla, hogy *ő az égő és világító fáklya volt, mégis csak egy ideig akartatok az ő világosságában ujjongani* (Jn 5,35). Olyanok az Istentől küldött emberek, mint a **meggyújtott** gyertyák, fáklyák, vagy mécsesek. A gyertyát, a fáklyát **el lehet oltani**. Keresztelő János kivégzésének a történetét is ismerjük. Hányszor és hányféle módon tették el láb alól a történelem során – és ma is a világ sok helyén – azokat, akik meggyújtott fáklyaként Jézus Krisztusra akarták irányítani a figyelmet. De **a világosságot nem lehet megsemmisíteni** akkor sem!

Mint ahogy a gyertya nem válogatja meg, hogy közülünk az egyiknek világít, a másiknak meg nem, így van ez azoknak a szolgálatával is, akiket Isten küldött, hogy tanúskodjanak az igazi világosságról: **mindenki irányában** szórják azt **a fényt, ami nem az övék**. *Nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat* (2Kor 4,5) – írja ugyanerről a szolgálatról Pál apostol. Amikor vakbuzgó vallásosságából megtérítette őt az Úr, ezt mondta neki: *azzal küldelek el, hogy megnyisd a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; és az énbennem való hit által elnyerjék bűneik bocsánatát, és örökséget a megszenteltek között* (ApCsel 26,18).

A tanú feladatáról azért is beszél itt olyan erőteljesen János, hogy tisztázza: **Keresztelő János csak tanú volt**, nem ő volt a világosság. Akik valóban Isten emberei, Isten küldöttei, azoknak az a dolguk, hogy **az igazi világosságra irányítsák a figyelmet**. Ennek pedig mindig az a **célja**, mindenkire vonatkozóan, **hogy higgyenek** (πιστεύωσιν)! Természetesen, a tanúskodás tekintetében **különleges küldetése volt Keresztelő Jánosnak**. Ezt **Jézus maga** kimondja, amikor arról beszél, hogy az asszonytól születettek között nem

volt nagyobb nála (vö. Mt 11,10-11). És mégis, az útkészítő János még az Újszövetség küszöbénél áll. Még az Ószövetséghez tartozik. Ezért volt baj, amikor némelyek leragadtak Keresztelő Jánosnál. Az ógyházi hagyomány szerint **János** apostol **Efezusban** írta az evangéliumát. Efezusban történt az is, hogy korábban **Pál** apostol **Keresztelő János tanítványai**val találkozott, akik nem ismerték még Jézus Krisztust, a bűnbocsánat új szövetségét és a Szentlélek ajándékát. Mit tett velük? Rámutatott nekik arra, hogy János a megtérés keresztségével keresztelt, és azt mondta, hogy *abban higgyenek, aki őutána jön, azaz Jézusban* (ApCsel 19,4)! Így lehetett és kellett a Keresztelő Jánostól eredő tanítást ismerő tanítványokat is **Jézushoz vezetni**. Fontos figyelmeztetés, hogy **nem szabad leragadni az emberi szolgánál**: nem ő a fény, csak tanúskodik róla!

Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, eljött volt a világba. A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjába jött, és az övéi nem fogadták be őt.

Az első mondatot nehéz pontosan lefordítani. Tulajdonképpen azt mondja az Igéről, az igazi világosságról, amely valami módon *megvilágosít minden embert*, hogy „**eljövő / eljövendő**” „**volt**” (folyamatosan!) **a világba** (Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον). Ezért iszonyú tragédia, amikor az igazi világosságot kizárják az emberek a szívükből, az életükből. Akik – mint teremtmények – az örök Igének, az igazi világosságnak a tulajdonai és csak vele lehet életük, így tudják mégis iszonyatosan véglegessé tenni a saját vesztüket azáltal, hogy **nem kell az**, akinek pedig **eleve köze és joga van az életünkhöz**.

Amikor Jézus megszületett, nem jutott neki más, csak istálló, jászol, szalma, rongyok. Már akkor, születése körülményeiben is megmutatkozott, hogy Ő – aki az igazi Világosság, aki által és akiért lettünk mindnyájan – **általában nem kell a világnak**, az embereknek.

Miért van ez így? Mert **félelmetes a sötétség igézete az emberiség fölött, a bűnesettől fogva**. *Olyanok lesztek, mint az Isten* – hazudta **az ősi kígyó** (1Móz 3,5), s bujtogat azóta is: nehogy már Isten mondja meg neked, hogy mi a jó, meg mi a rossz; neked kell azt tudnod! **A Sátánnak sikerült rávennie az embert** arra, hogy – „függetlenül” magát Istentől – **önmagából és önmagának** akarjon élni. S milyen lett az ember ennek következtében? Egyáltalán nem olyan, mint az Isten, hanem olyan, mint az, aki éppen az ember bűne által lett e világ fejedelme és e világ istene... Ő vakítja meg a hitetlen ember elméjét (vö. 2Kor 4,4), hogy az ne tudja fölfogni: kicsoda az Isten, és hogyan vár és hív vissza magához. Eközben az ördög **a világosság angyalának adja ki magát** (vö. 2Kor 11,14), s a sötétségbe jutott ember ezért a „spiritualitás”, a „lelki élet” forrását is folyton önmagában keresi, s önmagából kiindulva akar Isten dolgaiban is „szakértő” lenni...

Ezen a háttéren válik megdöbbentően érthetővé, hogy Jézus Krisztus – felnövekedve, és az Atyától kapott küldetését betöltve – nem az elvetemült bűnözőknek mondja, hanem a választott nép, Izrael vallási vezetőinek: *Ti az ördög atyától valók vagytok* (Jn 8,44). Lám, nem kell ahhoz e világ fogalmai szerint is cégéres bűnösnek lenni, hogy Isten előtt ez legyen a minősítésünk. De éppen ebbe a **romlott állapotunkba zendül bele a szabadítás evangéliuma**: *azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa* (1Jn 3,8b)!

Hát akkor **miért** ragaszkodik az ember az ördög munkáihoz, miért nem kell a Világosság, akit elküldött az Atya, hogy Megváltónk legyen? Krisztusban hívő emberként és lelkipásztorként is tapasztalom, hogy sokan mindent könnyebben „bevesznek”, mint az evangéliumot. A megváltás evangéliuma ugyanis **leleplezi az embert, és lerontja minden saját dicsekvését**. Istentől elszakadt állapotunkban mi viszont **mániákusan vágyunk a dicsőségre**: legyen valamim, amit

fölmutatathatók! Az én eszmém, az én igazam, az én vallásom, az én eredményem, az én sikerem, az én erőm, engem ismerjenek el... Tragikus ez a magunkba csavarodottság! S amikor végre jön a Világosság, hogy megvilágosítson, és megszabadítson, önkéntelenül az az ember reakciója, hogy bezárkózzon, elbújjon a fény elől, mint a pincebogár!

Az ördög, aki embergyilkos és hazug, a sötétségben „lidércfényeket” is vetít az ember elé, szabadságot és megismerést ígérve neki a misztikában, pogány gyökerű, démonikus meditációs technikákban, jóslatokban és mágikus praktikákban! **Hazugságaival behálózza, és Isten igéjétől elzárva, sötétzárkába falazza be az embert.** Annyian iszonyú kényszerek alatt gyötrődnek ennek a következtében. **Hallják az evangéliumot, és nem tudnak hinni**, mert hamis okoskodások és démonikus kényszerek falai zárják el a szívüket a Világosságtól.

Elszorul a szívem, ha ilyen hallok valakitől pl., hogy ez, vagy az „nem illik bele” az ő Jézus-képébe. Hát nem az számít, hogy „milyen az én Jézus-képem”, hanem az igazi Jézust kell megismernem! Úgy ismerjem meg őt, ahogyan *Luther* tudott vallani róla a Kiskátében: „*az Atyától öröktől fogva született, valóságos Isten és a Szűz Máriától született valóságos ember – az én Uram, aki engem, elveszett és megítélt („verdammten”) embert megváltott*”.

Amikor **Urunk** kijelenti, hogy *úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16), ezután kénytelen mégis arról szólni, hogy aki viszont nem hitt neki, az már elítéltetett. S mi ez az ítélet? Az, hogy *a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak* (Jn 3,19). Ez a tragédia!

Mindnyájunknak **szükségünk van a világosságra**, hogy ne maradjunk a sötétség hatalmában, mint a Sátán megköztözöttei és önmagunkba becsavarodott elveszettek. És mégis: **mennyien nem fogadták be Őt azok közül sem, akik pedig emlegetik!** Olvassák a Bibliát, rendszeres igehallgatók, ismerik, talán hirdetik is Őt, és mégsem az övéi! Bárcsak ezen a karácsonyi ünnepen Ő maga cselekedne sokakkal közöttünk *Lelke* által úgy, hogy leomoljanak az Isten ismerete ellen emelt magaslatok és fedezékek (vö. 2Kor 10,3-5), és szűnjön a bujkálás. Miért kellene a sötétségbe bezárkózni, amikor eljött a világosság?!

Az igazi világosság, a testté lett örök Ige, **személyesen akarja önmagát ajándékozni mindegyikünknek**, hogy életünk legyen, és a világosságban járjunk, ne botorkáljunk a sötétségben! A sötétségben botorkáló ember nem tudja, hogy hova megy. Ó, de sok ember nem tudja, hogy hova megy! Nem tudja, hogy a kárhozatba megy Jézus nélkül, a szívét bezárva előtte. Jézus figyelmeztet, *amíg nálatok van a világosság, addig járjatok a világosságban, hogy a sötétség rátok ne boruljon* (Jn 12,35). Ő, aki az igazi világosság, megsemmisíthetetlen. **Az ő tiszta fénye és örök világossága fog győzni mindenben!** Hát miért bújnál a sötétségbe? Bárcsak mindegyikünknek kellene az igazi világosság, hogy a szívünkben ragyogjon, és az életünkben elősugározzon. Annyiszor énekeljük a gyönyörű éneket, de vegyük komolyan: „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fénysugár az életem, míg a homályon át a lelkem otthonát, világosságodat elérhetem” (389. é. 4. v.). Így érkezünk meg ahhoz a kijelentéshez, ami szétrepesztheti az örömtől a szívünket, ha már belekóstoltunk, ha már ismerjük azt, hogy **mit jelent befogadni Őt.**

Akik azonban befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében; akik nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Akik mégis befogadták Jézust, a Világosságot, **kevesen** voltak és vannak mindig. De róluk azt állapítja meg az ige, hogy *Istentől születtek*. Ha a többség inkább menekül is a Világosság elől, jaj, te ne tedd! Ne bújj se vallásos önigazság, se egyebek mögé, amikkel próbálsz

elhallgattatni a lelkiismereted háborgását. **Isten mindig a lelkiismeretünkben keres**, ott szólít meg. Az Úr az ajtón keresztül akar bejönni (vö. Jn 10,1-5), nem hátulról besurranni és megcsalni bennünket, mint a Sátán. A **szívünk ajtaján zörget** (vö. Jel 3,20). Meghallottad-e és befogadtad-e már Őt?

Ezt a kérdést, hogy **befogadtad-e** Jézus Krisztust, az örök Igét, az Isten Fiát, a te Megváltódat, nem lehet elhárítani azzal: „hát én mindig hittem; és a szüleim is, meg a nagyszüleim is mindig jártak templomba”. Ha a szüleidnek, vagy dédszüleidnek volt élő hite, az téged még nem tesz az Isten gyermekévé. **A keresztség sem tesz automatikusan Isten gyermekévé**, noha Isten kegyelme kínálatik föl benne („per baptismum offeratur gratia Dei” – Ágostai Hitvallás, IX. cikk)! Ezt szoktuk olyan egyszerűen mondani, hogy „Istennek nincsenek unokái, csak gyermekei”! Nem elég tudni Jézusról és elvileg hinni a helyes tanítást, az még nem jelenti azt, hogy a **tiéd** a bűnbocsánat, az élet és az üdvösség!

Annak **mindig története van**, ha valaki **befogadta Őt** (ἔλαβον – aoristos!). Ahol és amikor valaki megnyithatja az **Úr Jézus** előtt a szívét, az mindig úgy történik, mint Lídia esetében Filippiben, hogy *az Úr megnyitotta a szívét* (ApCsel 16,14). Mindenkinél **más és más a módja, de a lényege azonos**. És aki befogadta az Úr Jézust, az azt éli át, hogy **Ő** valóban **fölszabadít a bűnöm terhe** alól, lelkiismeretemnek az **Isten ítéletétől való félelmetes szorongása** alól, és kiragad a **Sátán markából**. Lehet, hogy fel sem fogja rögtön igazán az ember, hogy mi történt vele... De hát azt is melyikünk fogta föl azonnal, amikor megszülettünk erre a világra?! Az élet azonban megmutatkozik: **vannak életjelei**, növekedik, táplálékra és gondozásra van szüksége, s egyre tudatosabbá válik. Isten családjában is örülnek minden új születésnek...

Jézus – akinek a neve Szabadító! (ϰϰϰϰϰ – az ÚR a szabadítás / üdvösség) – **hatalmat / fölhatalmazást** (ἐξουσίαν) ad azoknak, akik Őbenne, az ő nevében, lényében hisznek, hogy **Isten gyermekei** (τέκνα θεοῦ) legyenek. Testi születés nem visz az Isten országába! Külön kihangsúlyozza itt János, és aztán majd az evangélium harmadik fejezetében **az Úr Jézus tulajdon szavaiként** olvashatjuk: *Ami testtől született, test az, ami Lélektől született, az lélek. Ne csodáld, hogy ezt mondtam neked, szükség néktek újonnan születnetek* (Jn 3,6–7). Isten gyermekei *nem vérből, nem test akaratából, sem férfi akaratából* származnak. Nem is emberi módszerekből, retorikából, vagy hatásvadász fogások alkalmazásából születik **az új élet**, hanem **mindig csak Istentől!**

Azok Isten gyermekei, akik **Istentől / Istenből** (ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν), az ő Lelkétől **születtek újonnan** lelkükben. Mint ahogy a megtérő tékozló fiú atyja mondja: *Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott* (Lk 15,24).

Isten gyermeke vagy-e már valóban? Kikerülhetetlen ez a kérdés – és nemcsak a karácsonyi ünnepi istentisztelet kapcsán(!) – igehirdetőnek és igehallgatónak egyaránt: **Tiéd-e már a Fiú**, ismered-e szívbeli belső ismeréssel azt, aki **az Istenből való Isten**, aki **az örök Ige!** Csak ott van keresztyénség, ahol Őt így ismerik! Mert **Ő ezért jött** el ebbe a világba! Ámen.

Adámi László
evangélikus lelkipásztor
Nyíregyháza